

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.03.2005, sp. zn. 8 Tdo 97/2005, ECLI:CZ:NS:2005:8.TDO.97.2005.1

Číslo: 6/2006

Právní věta: I. Bylo-li v jednom usnesení rozhodnuto o více věcech, nemusí usnesení nabýt právní moci jako celek; oddělitelné výroky mohou nabýt právní moci individuálně, a to v závislosti na splnění podmínek § 140 odst. 1 tr. ř. Okamžik, kdy oddělitelný výrok usnesení nabývá právní moci, je určující i pro počátek lhůty uvedené v § 174a odst. 1 tr. ř. upravujícím podmínky rozhodnutí nejvyššího státního zástupce, jímž může být zrušeno usnesení státního zástupce o zastavení trestního stíhání nebo o postoupení věci (srov. přiměřeně č. 8/1977 Sb. rozh. tr.). Oddělitelnými výroky jsou zpravidla výroky, jimiž bylo rozhodnuto o jednotlivých skutcích vykazujících znaky trestných činů, pro něž je vedeno trestní stíhání. II. Trestní řád nevyklučuje podání stížnosti pro porušení zákona proti usnesení nejvyššího státního zástupce ve smyslu ustanovení § 174a odst. 1 tr. ř. Jako možný prostředek k odstranění vad předpokládaných v ustanovení § 266 odst. 1 tr. ř. ve vztahu k takovému rozhodnutí nejvyššího státního zástupce přichází v úvahu zejména tehdy, jestliže nebyla respektována zákonem stanovená lhůta pro toto rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.03.2005

Spisová značka: 8 Tdo 97/2005

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Postoupení věci jinému orgánu, Právní moc rozhodnutí, Řízení o stížnosti pro porušení zákona, Rozhodnutí nejvyššího státního zástupce, Zastavení trestního stíhání

Předpisy: § 140 odst. 1 tr. ř.

§ 171 odst. 1 tr. ř.

§ 172 odst. 1 tr. ř.

§ 174a odst. 1 tr. ř.

§ 185 odst. 1 tr. ř.

§ 266 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyšší státní zástupkyně, které podala v neprospěch obviněného mjr. K. O., podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 31. 5. 2004, sp. zn. 2 To 147/2004, a usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 1 T 214/2003, a podle §2651 odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Bruntále přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě podal k Okresnímu soudu v Bruntále na obviněného mjr. K. O. obžalobu pro skutky kvalifikované jako trestné činy urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr. zák. a porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zák.

Trestného činu urážky mezi vojáky se měl obviněný skutkem pod bodem 1. obžaloby dopustit tím, že od přesně nezjištěné doby, nejpozději však od počátku září 2000 do září 2002 v M. B., okr. B., jako příslušník Policie České republiky v hodnosti majora služebně zařazený jako vedoucí Obvodního oddělení Policie České republiky v M. B. v souvislosti s výkonem služby soustavně vulgárními výroky hrubě urážel příslušníky Policie České republiky v nižších hodnostech, kteří byli služebně zařazeni jako policejní inspektoři u Obvodního oddělení Policie České republiky v M. B. a byli mu podřízeni, a to zejména npor. J. G., por. R. K., npor. M. M., prap. J. M., prap. P. B., pprap. R. M., nstržm. P. G., nstržm. E. G., nstržm. M. K. a nstržm. M. V., jakož i další příslušníky Policie České republiky.

Trestného činu porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zák. uvedeného pod bodem 2. písm. a) až e) obžaloby se měl obviněný mjr. K. O. dopustit v podstatě tím, že jako příslušník Policie České republiky zařazený jako vedoucí Obvodního oddělení Policie České republiky v M. B. v rozporu s rozkazem ředitele Okresního ředitelství Policie České republiky v B. ze dne 13. 3. 2001, kterým byly vydány Zásady provozu služebních dopravních prostředků u Okresního ředitelství Policie České republiky v B. ze dne 26. 3. 2002, jímž se upravují pravidla pro schvalování jízd služebními dopravními prostředky a pro jejich parkování, neoprávněně nařídil svým podřízeným příslušníkům Policie České republiky uskutečnit se služebními vozidly zn. Mitsubishi a Škoda Felicia jízdy a vykonávat činnosti, které nesouvisely s úkoly Policie České republiky, přičemž hodnota služebního vozidla zn. Mitsubishi činila 301 000 Kč a vozidla zn. Škoda Felicia 167 000 Kč a spotřebou pohonných hmot byla způsobena Policii České republiky, Správě Severomoravského kraje v Ostravě škoda v celkové výši 570,30 Kč.

Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 1 T 214/2003, bylo podle § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněného mjr. K. O. pro skutek popsany pod bodem 1. obžaloby, jímž měl spáchat trestný čin urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr. zák., neboť skončilo pravomocným rozhodnutím o postoupení věci s podezřením, že skutek je přestupkem, a je nepřijatelné.

Rozhodnutím tvořícím překážku věci rozhodnuté bylo podle zjištění okresního soudu usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, kterým byla podle § 171 odst. 1 tr. ř. věc, v níž bylo vedeno trestní stíhání proti obviněnému mjr. K. O. pro skutky kvalifikované jako trestné činy urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr. zák. a porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zák., postoupena řediteli Okresního ředitelství Policie České republiky v B., neboť skutky, pro které se trestní stíhání vedlo, by mohly být příslušným orgánem posouzeny jako přestupek. Toto usnesení, jež je opatřeno doložkou právní moci s datem 6. 9. 2003, bylo usnesením nejvyšší státní zástupkyně ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 1 NZa 1473/2003, zrušeno jako nezákonné.

Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že na usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, byla nesprávně vyznačena právní moc datem 6. 9. 2003; poukázal na to, že v bodě 1. usnesení nabylo právní moci již dne 16. 7. 2003. Při vyznačování právní moci nebylo podle okresního soudu respektováno ustanovení § 140 odst. 3 tr. ř., podle něhož stížnost, která se týká jen některé z více osob nebo jen některé z více věcí (o což jde v posuzovaném případě), o nichž bylo rozhodnuto tímž usnesením, nebrání ani v případě, že má odkladný účinek, tomu, aby usnesení nabylo právní moci a bylo vykonáno v ostatních částech, lze-li je oddělit. Okresní soud zdůraznil, že rozhodnutí nejvyššího státního zástupce podle § 174a

odst. 1 tr. ř. bylo možno učinit pouze ve lhůtě dvou měsíců od právní moci vadného rozhodnutí nižšího státního zástupce; bylo-li usnesení nejvyšší státní zástupkyně učiněno dne 14. 10. 2003, je podle jeho přesvědčení zákonné jen ve vztahu ke skutku pod bodem 2., nikoliv však již též ohledně skutku pod bodem 1., kde lhůta k rozhodnutí podle § 174a odst. 1 tr. ř. uplynula dnem 16. 9. 2003. V této části označil okresní soud usnesení nejvyšší státní zástupkyně za nezákonné a uzavřel, že je proto nelze respektovat. Usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, podle jeho názoru představuje vůči skutku pod bodem 1. obžaloby překážku věci rozhodnuté, zatímco o skutku pod bodem 2. obžaloby lze dále jednat.

Stížnost, kterou proti tomuto usnesení podal státní zástupce, byla usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 31. 5. 2004, sp. zn. 2 To 147/2004, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci podala v zákonné lhůtě nejvyšší státní zástupkyně dovolání v neprospěch obviněného. Dovolatelka po zevrubné rekapitulaci postupu okresního a krajského soudu po podání obžaloby poznamenala, že postup krajského soudu a usnesení okresního soudu neodpovídají zákonu. Krajský soud se podle ní především dostatečně nevypořádal s námitkou stěžovatele – státního zástupce, že oba skutky, pro něž byl obviněný stíhán, tvořily jedinou trestní věc; nevysvětlil, proč je podle něj vadný názor stěžovatele, že v daném případě bylo usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, rozhodnuto sice o dvou skutcích, avšak v jedné věci a jediným výrokem, kteréžto usnesení nabylo právní moci jako celek až v okamžiku, kdy byly splněny podmínky pro právní moc též ohledně posledního z dotčených poškozených. Zdůraznila, že tento okamžik nastal až dne 6. 9. 2003 a že z tohoto hlediska její rozhodnutí ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 1 NZa 1473/2003, učiněné ve smyslu § 174a odst. 1 tr. ř. bylo vydáno v zákonné lhůtě.

Dovolatelka vyjádřila zásadní nesouhlas se způsobem, jakým se soudy obou stupňů vypořádaly s otázkou povahy usnesení podle § 174a odst. 1 tr. ř. vydaného ve věci; uvedla, že oba soudy si osobovaly právo hodnotit zákonnost tohoto usnesení a samy rozhodovat o tom, v jaké míře bylo či nebylo vydáno v souladu se zákonem a do jaké míry je či není zákonné, účinné a závazné. Vytkla, že „mechanismus jejich úvah“ odpovídal hodnocení předběžné otázky ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř., s čímž nesouhlasí. Dovolatelka dodala, že postup soudů nebylo možno odůvodnit ani výjimkou zakotvenou v ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. in fine, podle níž výjimku z vázanosti předcházejícím pravomocným rozhodnutím tvoří posouzení viny obviněného, poněvadž v dané situaci nešlo o posuzování viny či nevinu obviněného, nýbrž o zjišťování existence procesních podmínek pro jeho další trestní stíhání. Zdůraznila, že jestliže okresní soud pokládal za překážku věci rozhodnuté usnesení státního zástupce o postoupení věci, ačkoli bylo dříve toto rozhodnutí zrušeno zákonným postupem podle § 174a odst. 1 tr. ř., a rozhodl o zastavení trestního stíhání, učinil tak navzdory tomu, že pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky. Nejvyšší státní zástupkyně proto navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení soudů obou stupňů a aby přikázal Okresnímu soudu v Bruntále věc v potřebném rozsahu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání je důvodné.

Z hlediska napadeného usnesení a obsahu dovolání nejvyšší státní zástupkyně jsou významné dvě otázky: za první, zda může usnesení státního zástupce, jímž bylo rozhodnuto o dvou skutcích a dvou trestných činech, nabytí právní moci ohledně jednotlivých skutků samostatně, a za druhé, zda může soud při předběžném projednání obžaloby sám posoudit otázku zákonnosti a závaznosti usnesení nejvyšší státní zástupkyně ve smyslu § 174a odst. 1 tr. ř.

Podle § 174a odst. 1 tr. ř., ve znění účinném do 30. 6. 2004, nejvyšší státní zástupce může do dvou měsíců (s účinností od 1. 7. 2004 do tří měsíců) od právní moci rušit nezákonná usnesení nižších

státních zástupců o zastavení trestního stíhání nebo o postoupení věci. Pro posouzení dané věci je relevantní dikce ustanovení § 174a odst. 1 tr. ř. účinná v době rozhodování nejvyšší státní zástupkyně, tj. dne 14. 10. 2003, poněvadž časová působnost trestního řádu jakožto trestně procesního předpisu (včetně jeho novel) se řídí zásadou, že procesní úkony se v průběhu trestního řízení provádějí podle zákona účinného v době provádění procesního úkonu (lex fori).

Usnesením nejvyšší státní zástupkyně ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 1 NZa 1473/2003, bylo zrušeno jako nezákonné usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, jímž bylo podle § 171 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto o postoupení trestní věci obviněného mjr. K. O. řediteli Okresního ředitelství Policie České republiky v B., ve spojení s usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 16. 7. 2003, sp. zn. 3 KZv 19/2003.

Soudy obou stupňů však namítly, že toto rozhodnutí ohledně skutku kvalifikovaného jako trestný čin urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr. zák. učinila nejvyšší státní zástupkyně přesto, že usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě o postoupení věci nabylo v této části právní moci již dne 16. 7. 2003, neboť usnesení bylo doručeno všem oprávněným osobám, jichž se skutek pod bodem 1. obžaloby týkal, stížnosti poškozených npor. J. G., prap. M. M. a prap. M. K. byly zamítnuty jako nedůvodné či opožděné a obviněný ani zbývající poškození si stížnost nepodali. Soudy upozornily, že usnesení nebylo doručeno toliko poškozenému - Policii České republiky, která však byla poškozeným výlučně v případě skutku uvedeného pod bodem 2. obžaloby a kvalifikovaného jako trestný čin porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zák., a proto jen v této části nabylo usnesení právní moci až dne 6. 9. 2003.

Dovolatelka je ovšem toho názoru, že oba skutky, pro něž byl obviněný stíhán, tvoří jedinou trestní věc, v důsledku čehož mělo usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, nabytí právní moci dne 6. 9. 2003 a z tohoto hlediska by též usnesení nejvyšší státní zástupkyně učiněné podle § 174a odst. 1 tr. ř. bylo vydáno v zákonné lhůtě.

S tímto názorem se dovolací soud neztotožnil, neboť adekvátně nereaguje na ustanovení § 140 odst. 3 tr. ř.

Pojem „věc“ či „trestní věc“ není v trestním řádu definován, ačkoliv se zde nezřídka vyskytuje. Souvislosti, za jakých se tak děje, též nedávají výslovnou odpověď na otázku, co lze rozumět pod tímto pojmem (ustanovení § 23 tr. ř. upravuje vyloučení a spojení věci, ustanovení § 171 tr. ř. postoupení věci, v ustanovení § 188 tr. ř. je zmíněno rozhodnutí o předložení věci, vrácení věci státnímu zástupci apod.). Hovoří-li se o věci, lze mít na mysli věc v širším smyslu, tj. věc obviněného, eventuálně i několika obviněných pro několik skutků vykazujících znaky trestných činů, pro něž je vedeno společně trestní stíhání. Lze jí však rozumět i věc v užším smyslu, tj. věc jednoho obviněného jen pro jeden skutek vykazující znaky trestného činu.

Z uvedeného plyne, že na pojem „věc“ je nutno pohlížet v závislosti na předmětu řízení, který je v dané konkrétní situaci relevantní, což znamená, že věcí bude zpravidla již řízení o skutku vykazujícím znaky trestného činu, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání.

Bylo-li tedy jedním usnesením rozhodnuto o dvou samostatných skutcích (s odlišným okruhem poškozených), bylo rozhodnuto ve skutečnosti o dvou věcech a dvěma výroky; nic na tom nemění ani skutečnost, že ve vztahu k oběma skutkům bylo věcně rozhodnuto stejně, tj. postoupením věci řediteli Okresního ředitelství Policie České republiky v B., a že zdánlivě bylo rozhodnuto jedním výrokem. Ve vztahu ke každému samostatnému skutku zakládajícímu znaky trestného činu jde totiž o výrok samostatný, nezávisle na tom, jak tato okolnost bude v usnesení formálně vyjádřena. Neobstojí proto názor vyjádřený v dovolání, že bylo-li jedním usnesením rozhodnuto o dvou skutcích věcně

shodně a jedním výrokem, stalo se tak v jedné věci.

Tento závěr též předurčuje možné úvahy o právní moci takového usnesení.

Bylo-li v jednom usnesení rozhodnuto o více věcech, nemusí usnesení nabýt právní moci jako celek; oddělitelné výroky mohou nabýt právní moci individuálně, a to v závislosti na splnění podmínek § 140 odst. 1 tr. ř. Okamžik, kdy oddělitelný výrok usnesení nabývá právní moci, je určující i pro počátek lhůty uvedené v § 174a odst. 1 tr. ř. (k tomu viz přiměřeně rozhodnutí pod č. 8/1977 Sb. rozh. tr.). Oddělitelnými výroky jsou zpravidla výroky, jimiž bylo rozhodnuto o jednotlivých skutcích vykazujících znaky trestných činů, pro něž je vedeno trestní stíhání.

Z těchto závěrů tedy vyplývá, že bylo-li usnesením nejvyšší státní zástupkyně ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 1 NZa 1473/2003, usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003, jímž bylo podle § 171 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto o postoupení trestní věci obviněného řediteli Okresního ředitelství Policie České republiky v B., ve spojení s usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 16. 7. 2003, sp. zn. 3 KZv 19/2003, zrušeno jako nezákonné, stalo se tak ohledně obou skutků, tj. jak ohledně skutku posuzovaného jako trestný čin porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zák., tak i pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr. zák., a to přesto, že usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě nabylo v té části, v níž bylo rozhodnuto o postoupení věci - skutku kvalifikovaného jako trestný čin urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr. zák., právní moci již dne 16. 7. 2003 (tj. před více jak dvěma měsíci před rozhodnutím nejvyšší státní zástupkyně).

Soudy tedy správně upozornily na tento nedostatek; nelze však souhlasit s tím, jaké důsledky odtud vyvodily.

V ustanovení § 174a tr. ř. je zakotveno mimořádné kasační oprávnění nejvyššího státního zástupce, které má obdobu mimořádného prostředku směřujícího k nápravě vadných (nezákonných) rozhodnutí, neboť je uplatňováno vůči pravomocným usnesením státních zástupců. Musí se tak ovšem učinit ve lhůtě stanovené zákonem, tj. v rozhodné době do dvou měsíců od právní moci takového usnesení.

Nejvyšší soud se již v minulosti vyjádřil k obdobné problematice ve vztahu k právním účinkům rozhodnutí státního zástupce podle § 174 odst. 2 písm. e) tr. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2001 a vyvodil, že jeho právní účinky nastávají i v případě, je-li usnesení o zastavení trestního stíhání zrušeno po uplynutí lhůty třiceti dnů od jeho doručení státnímu zástupci (k tomu viz přiměřeně rozhodnutí pod č. 61/1999 Sb. rozh. tr.). Tyto závěry, ačkoliv jde typově o jiný druh rozhodnutí, lze vztáhnout i na pravomocné (a vykonatelné) usnesení nejvyšší státní zástupkyně, které nebylo cestou mimořádného opravného prostředku zrušeno.

Dovolatelka tudíž důvodně vytkla, že oba soudy si přisvojily oprávnění hodnotit zákonnost usnesení nejvyšší státní zástupkyně a samy rozhodovat o tom, v jaké míře bylo či nebylo vydáno v souladu se zákonem, a tedy do jaké míry je či není zákonné, účinné a závazné. Přílehavě dovolatelka poznamenala, že závěry soudů obou stupňů odpovídají hodnocení předběžné otázky ve smyslu § 9 tr. ř., a vytkla, že soudy postupovaly v rozporu s ustanovením § 9 odst. 1 tr. ř. věta za středníkem a že jejich postup nebylo možno odůvodnit ani výjimkou zakotvenou v ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. in fine. V dané situaci evidentně nešlo o posuzování viny či nevin obviněného, ale o zjišťování procesních podmínek pro jeho další trestní stíhání. Z toho ostatně též plyne, že otázka, kterou si soudy takto položily a ohledně níž učinily označené právní závěry, není předběžnou otázkou ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř.

Usnesení nejvyšší státní zástupkyně ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 1 NZa 1473/2003, nebylo v předepsaném řízení zrušeno; zrušeno naopak bylo usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. SV 9/2003. V rámci předběžného projednání obžaloby může soud přezkoumávat jen zákonnost postupu v přípravném řízení, nemůže však přezkoumávat pravomocná rozhodnutí. Taková rozhodnutí mohou být přezkoumávána jen v řízení o mimořádném opravném prostředku proti nim podaném, lze-li tak učinit (k tomu viz též rozhodnutí pod č. 48/1970-II. Sb. rozh. tr.).

Dosud nebylo řešeno, zda lze proti usnesení nejvyšší státní zástupkyně ve smyslu § 174a odst. 1 tr. ř. podat ve prospěch obviněného stížnost pro porušení zákona.

Podle názoru Nejvyššího soudu není vyloučeno podání stížnosti pro porušení zákona jako mimořádného opravného prostředku proti usnesení nejvyšší státní zástupkyně učiněnému podle § 174a odst. 1 tr. ř.; žádné ustanovení trestního řádu totiž nestanoví, že proti němu není stížnost pro porušení zákona přípustná (jako v případě rozhodnutí Nejvyššího soudu o stížnosti pro porušení zákona – viz § 266 odst. 1 tr. ř. věta druhá). Nejvyšší soud je proto názoru, že podání stížnosti pro porušení zákona nelze zcela vyloučit, třebaže jeho využití v případech, kdy bylo vydáno usnesení podle § 174a odst. 1 tr. ř., bude spíše výjimečné. Jako možný a žádoucí prostředek k odstranění vad předpokládaných v ustanovení § 266 odst. 1 tr. ř. ve vztahu k rozhodnutí nejvyšší státní zástupkyně přichází v úvahu zejména tehdy, nebyla-li respektována zákonem stanovená lhůta pro rozhodnutí nejvyšší státní zástupkyně ve smyslu § 174a odst. 1 tr. ř., jako tomu je právě v daném případě. Zde požadavek na zrušení takového rozhodnutí evidentně převyšuje zájem na stabilitě pravomocných rozhodnutí.

Jestliže Okresní soud v Bruntále pokládal za překážku věci rozhodnuté usnesení státního zástupce o postoupení věci, ačkoliv bylo dříve toto rozhodnutí zrušeno postupem nejvyšší státní zástupkyně podle § 174a odst. 1 tr. ř., a trestní stíhání z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. zastavil, rozhodl o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, a toto pochybení nenapravit ani Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci. Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání nejvyšší státní zástupkyně zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci a jako vadnou část předcházejícího řízení zrušil i usnesení Okresního soudu v Bruntále. Okresnímu soudu v Bruntále pak přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.